

NELIKÜMMEND KOLM

Boeing oli edasi sõitnud ja pöörde teinud ning seisis nüüd esimesele barakireale nii lähedal kui võimalik. Lähedalt vaadates tundus see hiigelsuur. Võimas, kõrge, lai ja pikk lennumasin puhkas keset täielikku tühjust, kõrgudes samas olevate hoonete kohal, tuues oma vilina ja mürinaga läbikülmunud elutusse maastikku mõnevõrra aktiivset elu. Mootorid töötasid veel häälekalt ja lennuki kõhu all olev punane vilkur oli veel sisse lülitatud, esimene uks oli aga pärani lahti. Lennuki sisemus oli valgustatud. Kabiinist ulatus alla lennurajale alumiiniumist maalriredel. Hiiglasliku lennuki kõrval tundus see habras, armetu ja peaaegu mittemateriaalne.

Maas seisid seitse meest. Või pigem kuus meest ja poisike. Platot mitte ära tunda oli võimatu. Neli jalga ja üksteist tolli pikk, aga objektiivsed mõõdud ei pruugi peegeldada kogu tegelikkust. Tal oli täiskasvanud mehe kogu ja muskulatuur, samuti täiskasvanu kindel hoiak, rüht ja liigutused, aga lapse kasv. Ta ei mõjunud käabusena. Ega mingi värdjana. Tema käed-jalad, keha ning kael ja pea olid üsna heas proportsioonis. Mees nägi välja nagu veerandi võrra vähendatud Ameerika jalgpalli liinikaitsja. Ja kõik. Väike turske mees. Nagu mänguasi.

Mees näis olevat nelikümmend kuni viiskümmend aastat vana. Tal oli seljas must jope, peas must villane kootud müts ja käes mustad kindad. Tal tundus olevat väga külm. Temaga kaasas olevad kuus meest olid nooremad. Vahest kolmekümnendates aastates. Riided olid neil samasugused. Mustad joped, mustad mütsid, mustad kindad. Nad olid normaalset kasvu latiinod, mitte indiaanlased, ei lühikesed ega pikad, ja neilgi näis olevat väga külm.

Tankimisauto tegi kaare ja peatus Boeingi tiiva lähedal, jäätõrjeauto sõitis selle kõrvale. Mõlemad autojuhid tulid välja. Nemad ei teinud lõikavast külmast väljagi. Tegu oli ju Rapic City meestega. Nemad teadsid, mis on külm. Neilgi olid seljas soojad joped. Mõlemad olid valgenahalised, keskmist kasu ja sihvakad. Raskustega kokku puutunud maamehed, kes olid näinud uut ja vana. Käed,

jalad, pea, keha. Umbes kolmekümneaastased, aga tundusid neljakümnesed. Võib-olla küll juba paar põlvkonda tagasi maalt linna kolinud.

Reacher jäi veel hetkeks oma kohale sooja kätte ja jälgis, mis toimub.

Plato liikus kuue mehe hulgas ringi. Selleks küll põhjust polnud. Võib-olla oli see harjumus, võib-olla oma tähtsuse rõhutamiseks. Plato ise ja mehed olid relvastatud. Kõigil rippus kaelas nailonrihma otsas püstolkuulipilduja Heckler & Koch MP5K. Mustad, lühikesed tüüakad ja ohtlikud relvad. Magasinis kolmkümmend padrunit. Relvad rippusid rahulikult ja enesekindlalt puhevil jopede peal. Pära paremal, toru vasakul pool. Kõik seitse olid paremakäelised. Kõigil seitsmel oli ka seljakott. Mustast nailonist. Seljakotid tundusid olevat peaaegu tühjad, kui mitte arvestada midagi väikest ja rasket päris põhjas. Arvatavasti taskulambid, mõtles Reacher. Tööks maa all. Ja nähtavasti ka varumagasinid. Relvade jaoks. Varud on alati kasuks. Täielikult automaatrežiimil teeb MP5 kolmkümmend lasku kahe lühikese sekundi jooksul.

Püstolkuulipildujad. Laskemoonatootjate parimad sõbrad.

Reacher ronis tankimisauto kabiinist välja. Külma ja tuule kätte. Rapid City meestel polnud ikka veel midagi häda, aga kõik seitse mehhiklast lausa lõdisesid. Nende näoilme väljendas täielikku hämmingut. Nad olid ära lennanud soojast õhtust teades, et lähevad kuhugi külma kätte, aga mõista seda tähistavat sõna ja tunda seda oli kaks täiesti eri asja. Plato relv hüples kergelt rinnal, sest mees värises üle kogu keha. Ta käis kogu aeg väikesi ringe mööda ja trampis jalgu. Mingit osa võis siin kuidugi mängida ka pahameel. Mees oli ilmselgelt närvis. Tema pruun nägu oli morn ja suu kõverdunud grimassiks.

Rapid City mehed ei tõlgendanud seda õigesti.

Tankimisautot juhtinud mees astus Platole lähemale, ajas käed laiali, naeratas oma arust vist kavat naeratust ja ütles: „Siin me olemegi.”

Iseenesestmõistetav tõdemus. Plato vaatas talle tuimalt otsa ja sõnas: „Ja siis?”

„Me tahame rohkem raha.” Ilmselt ette kavatsetud samm, mis oli kambamehega varem kokku lepitud. Baarileiti taga. Pärast kolmandat – või neljandat – õlut tundus see kindlasti väga hea mõte. Ütled mehele hinna, siis aga võtad sõnad tagasi ja küsid rohkem.

Lollikindel värk.

Plato küsis: „Kui palju rohkem?”

Hea inglise keel, kerge aktsendiga, veidi aeglane ja natuke ebaselge, sest nägu oli külmast kange ja lähedal mürisesid vilinal reaktiivmootorid.

Tankimisauto juht oli harjunud reaktiivmootorist üle rääkima. Ta töötas ju lennujaamas.

Nii ta teatas: „Sama palju veel.”

„Topelt?”

„Täpselt nii.”

Plato pilk libises üle kolme oma mehe ja peatus neljandal. Ja küsis siis hispaania keeles, rääkides külma tõttu küllalt aeglaselt, nii et Reacher sai temast aru: „Kas sa tead, kuidas see masinavärk töötab?”

Neljas mees vastas: „Usun küll.”

„Usud või tead?”

„Olen niisugusega töötanud. See tähendab, kütusega. Korduvalt. Jäätörjet pole eriti teinud. Pole vajadust olnud. Aga mis seal keerulist saab olla? Seda tuleb ju lihtsalt tiibadele pritsida.”

„Ütle kas jaa või ei.”

„Jaa.”

Plato pöördus tagasi Rapid City meeste poole. Haaras kindlasti kätega relva, kergitas seda ja tulistas mõlemale valangu rinda. Lihtsalt. Automaatrežiimil. Algul tappis ühe, siis teise. Kaks lühikest valangut, peaaegu ilma vaheta. Üheksa või kümme lasku kummaski. Uskumatult kiiresti. Jahmatav laskude tärin. Toru otsast lendas välja ere, kuni ühe jala pikkune sähvatus. Tühjad padrunkestad lendasid ülepeakaela keereldes ühtlase messingijoana kõrvale. Mõlemad mehed varisesid kokku, ümbritsetuna purustatud kehast tõusnud verepritsmetest ning jopedest valla pääsenud udusulgede pilvest, esmalt esimene, kohe ka teine; mõlema rinnas

haigutasid verised augud, mis olid küllalt suured, et torgata sinna rusikas. Nad kukkusid teineteise kõrvale, surnud juba enne, kui jõudsid maapinnale, süda tükkideks rebitud. Maha langenud, jäid nad kohe liikumatult lamama, riideräbalad ja inimliha segamini, kaks väikest hunnikut.

Tuul viis püssirohusuitsu minema, laskude äkiline tärin lõppes ja jälle võttis võimust reaktiivmootorite vali ja ühtlane ulgumine.

Kakskümmend jalga neist kõrgemal seisis Boeingi uksel lendur.

Juhtunu jättis Reacherile vägeva mulje. Lühikesed valangud, lasud tihedalt koos. Täpselt kontrollitud vajutus päästikule, täpselt sihitud, ja relva toru ei tõusnud sugugi. Ja seda kinnastega. Plato oli seda ennegi teinud. Selles polnud kahtlustki.

Keegi ei öelnud midagi.

Plato vabastas osaliselt tühjaks saanud magasinini ühe pöidla-liigutusega ja see kukkus heleda kõlksatusega betoonile. Sirutas siis käe ülespoole pööratud peopesaga välja ja jäi ootama. Talle kõige lähemal seisnud mees sibas lähemale, avas Plato seljakoti, tõmbas sealte uue magasinini ning pistis Plato ootavasse pihku. Plato torkas selle klõpsatusega oma kohale, tonksas veel kord kontrollimaks, kas see on ikka paigas, ja pöördus siis Reacheri poole.

„Sina oled vist politseiülem Holland?”

Reacher vastas: „Jah.”

„Lõpuks siis kohtume.”

„Jah.”

„Miks pole uks avatud ja varustus valmis?”

Reacher ei vastanud. Mõtles: mis varustus?

Plato jätkas: „Tead ju küll, sinu tütar on ikka veel minu käes.”

Reacher küsis: „Kus ta on?”

„Ta on koos teistega. Elab unistuste elu.”

„Kas temaga on kõik korras?”

„Seni küll. Aga minu jutt kehtib endiselt.”

Reacher ütles nüüd: „Minu auto läks katki. Kõik vajalik on pakiruumis.”

„Kus see auto on?”

„Lennuraja teises otsas.”

Plato ei vastanud kohe. See oli hea juhi tundemärk. Pole mõtet ärritada millegi pärast, mida pole võimalik muuta. Ta pöördus ühe poole oma meestest ja ütles hispaania keeles: „Võta jäätõrjemasin ja too vajalikud asjad politseiülem Hollandi auto pakiruumist ära.”

Mees hakkas minema, Plato aga pöördus Reacheri poole ja küsis: „Kus on võti?”

Reacher võttis taskust võtme ja hoidis seda kõrgemal. Plato tuli oma meeste vahelt välja. Reacher kaalus kaht võimalust. Kas torgata võti Platole silma või pillata see maha ja virutada Platole tugev lõuahaak ja murda nii tema kael.

Reacher ei teinud kumbagi. Otse Plato selja taga oli viis laskevalmis automaati MP5K. Sekundi murdosa jooksul lendaks läbi õhu seitsekümmend viis üheksamillimeetrist kuuli. Enamik neist läheks mööda. Aga mitte kõik.

Jäätõrjeautol lükati käik sisse ja see sõitis minema.

Plato astus Reacherile lähemale. Tema pealagi ulatus Reacheri rinna kõrgusele. Lõug oli täpselt Reacheri vöö kõrgusel. Tõesti väike mees. Miniatuurne kõva mees. Nagu mänguasi. Reacher kaalus veel kord lõuahaaki. Halb mõte. Nii madalalt lüüa on peaaegu võimatu. Pigem lüüa küünarnukiga tema pealagi sisse.

Või lasta ta maha.

Plato võttis võtme.

Käsus: „Nüüd võta oma jope seljast.”

Reacher küsis: „Misasja?”

„Võta oma jope seljast.”

„Miks?”

„Kas sa vaidled mulle vastu?”

Kuus kätt hoiavad kuut automaatpüstolit.

Reacher seletas: „Ma esitasin teile küsimuse.”

Plato vastas: „Läheme koos alla.”

„Miks mina?”

„Sest sa oled seal varemgi käinud. Keegi meist ei ole. Sa oled meie kohalik teejuht.”

„Võin ju minna alla ka jopega.”

„Tõsi. Aga sul on seljas erariided. Järelikult pole ka relvavööd. Ilm on külm ja jope hõlmad on kinni. Seetõttu on sul relvad välimistes taskutes. Ma olen üsna nutikas mees. Ja ma ei taha minna mulle tundmastusse kohta koos relvastatud vastasega.”

„Kas ma olen vastane?”

„Ma olen nutikas mees,” kordas Plato. „Kõige kindlam on mõelda, et igaüks on minu vastane.”

Reacher lausus: „Siin on külm.”

Plato nähvas: „Sinu tütre hauas on veelgi külmem.”

Kuus kätt hoiavad kuut automaatpüstolit.

Reacher tegi parka tõmbluku lahti. Raputas jope seljast ja lasi maha kukkuda. See vajus summutatud kopsatusega maapinnale. Glockid, Smithid, padrunikarp, mobiiltelefon. Plastmass, metall ja kartongkarp. Kolmkümmend kraadi alla nulli.* Tuul. Puuvillane sviiter. Mõne sekundi pärast lõdises Reacher hullemini kui ükski teine.

Plato ei liikunud paigast. Reacher mõtles: varsti jõuab jäätörje-auto tagasi ja juht räägib lömmi sõidetud Fordist. Ei lähe kuigi palju aega, kui keegi vaatab teisele poole ja märkab purustatud seinaga barakki. Ei lähe kuigi palju aega, kui keegi otsib läbi teised barakid. Ei lähe kuigi palju aega, kui keegi hakkab esitama ebameeldivaid küsimusi.

On aeg tegutseda.

„Käime seal siis ära,” lausus Reacher.

Kell oli kahekümne seitsme minuti pärast neli.

Veel kakskümmend kaks minutit.

* $-30\text{ }^{\circ}\text{F} = -35\text{ }^{\circ}\text{C}$.